

Ind under huden på eksperimental arkæologi

Eksperimental arkæologi ligger og svæver mellem at være henholdsvis et forsknings- og formidlingsredskab. Eksperimental arkæologien er således både en udforskning af f.eks. fortidens teknologier og er samtidig en måde for nutidens mennesker at leve sig ind i "perioder", der er forskellige fra vores dagligdag. Kommer "fortiden" på den måde ind under huden? Ja, i den forstand at erfaringerne kan bruges til at levendegøre formidlingen, hvad enten man står i et historisk værksted eller ude på en udgravning.

Men erfaringerne kan også bruges reflektivt: nye spørgsmål melder sig i den praktiske proces. Spørgsmål som ikke er mulige at udtænke ved skrivebordet. Der åbnes derved op for andre tolkninger. Ikke kun i det enkelte eksperiment, men også i en arkæologisk udgravningssituation samt i forbindelse med overordnede tolkninger af livet i fortiden.

Nu er det over 100 år siden de første danske eksperimenter med rekonstruerede redskaber og teknikker blev udført. Men hvor står eksperimental

arkæologi i dag? Den er næppe det samme som dengang – nye metoder og teorier må være kommet til. New Archaeology (processuel arkæologi) har præget eksperimental arkæologi siden 1970'erne, men har også den post-processuelle arkæologi haft en betydning? Hvilke problemstillinger er oppe i tiden nu – nationalt og internationalt?

På Københavns Universitet har man nu i flere år i samarbejde med Lejre Forsøgscenter udbudt et kursus i eksperimental arkæologi. Hvilke overvejelser har man i den forbindelse gjort sig om kursets indhold, form og målsætning? Hvad er det for kompetencer man ønsker de studerende opnår – hvilke erfaringer skal de have med sig i det videre studie og arbejdsliv?

Disse spørgsmål har vi håbet at kunne få belyst gennem dette temas skribenter. Måske får vi også svar på spørgsmålene: Bliver man en bedre arkæolog af at have udført eksperimenter – og bliver arkæologien bedre?

Redaktionen